ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 30ής Ιανουαρίου 2002 *

Στην υπόθεση C-151/01 P,

La Conqueste SCEA, με έδρα το Morlaas (Γαλλία), εκπροσωπούμενη από τους A. Lyon-Caen, F. Fabiani και F. Thiriez, avocats, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

αναιρεσείουσα,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως κατά της διατάξεως που εξέδωσε στις 30 Ιανουαρίου 2001 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (πέμπτο τμήμα) στην υπόθεση T-215/00, La Conqueste κατά Επιτροπής (Συλλογή 2001, σ. II-181), με την οποία ζητείται η εξαφάνιση της διατάξεως αυτής,

όπου ο έτερος διάδικος είναι η

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από την A.-M. Rouchaud και τον X. Lewis, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής πρωτοδίκως,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από την N. Colneric, πρόεδρο τμήματος, και τους R. Schintgen (εισηγητή) και Β. Σκουρή, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer
γραμματέας: R. Grass

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 6 Απριλίου 2001, η La Conqueste SCEA άσκησε, βάσει του άρθρου 49 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, αίτηση αναιρέσεως κατά της διατάξεως που εξέδωσε στις 30 Ιανουαρίου 2001 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση Τ-215/00, La Conqueste κατά Επιτροπής (Συλλογή 2001, σ. ΙΙ-181, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη), με την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε ως απαράδεκτη την προσφυγή της με αντικείμενο την ακύρωση του κανονισμού (ΕΚ) 1338/2000 της Επιτροπής, της 26ης Ιουνίου 2000, για τη συμπλήρωση του παραρτήματος του κανονισμού (ΕΚ) 2400/96 σχετικά με την εγγραφή ορισμένων ονομασιών στο «Μητρώο προστατευομένων ονομασιών προέλευσης και προστατευομένων γεωγραφικών ενδείξεων» που προβλέπεται στον κανονισμό (ΕΟΚ) 2081/92 του Συμβουλίου περί προστασίας των γεωγραφικών ενδείξεων και των ονομασιών προέλευσης των γεωργικών προϊόντων και των τροφίμων (ΕΕ L 154, σ. 5), καθόσον αφορά την καταχώριση της ονομασίας «canard à foie gras du Sud-Ouest» ως προστατευομένης γεωγραφικής ενδείξεως.

Το κανονιστικό πλαίσιο

2 Ο κανονισμός (ΕΟΚ) 2081/92 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουλίου 1992, για την προστασία των γεωγραφικών ενδείξεων και των ονομασιών προελεύσεως των γεωργικών προϊόντων και των τροφίμων (ΕΕ L 208, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 535/97 του Συμβουλίου, της 17ης Μαρτίου 1997 (ΕΕ L 83, σ. 3, στο εξής: κανονισμός 2081/92), θεσπίζει, όπως τονίζεται στα άρθρα του 1, παράγραφος 1, και 2, παράγραφος 1, τους κανόνες περί κοινοτικής προστασίας των ονομασιών προέλευσης και των γεωγραφικών ενδείξεων, της οποίας μπορούν να τύχουν ορισμένα γεωργικά προϊόντα και ορισμένα τρόφιμα.

3 Το άρθρο 2, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού 2081/92 ορίζει τα εξής:

«Για τους σκοπούς του παρόντος κανονισμού, νοούνται ως:

[...]

β) "γεωγραφική ένδειξη": το όνομα μιας περιοχής, ενός συγκεκριμένου τόπου ή, σε εξαιρετικές περιπτώσεις, μιας χώρας, το οποίο χρησιμοποιείται στην περιγραφή ενός γεωργικού προϊόντος ή ενός τροφίμου:

— που κατάγεται από την περιοχή αυτή, το συγκεκριμένο τόπο ή τη χώρα αυτή

και

— του οποίου μια συγκεκριμένη ποιότητα, η φήμη ή άλλο χαρακτηριστικό μπορούν να αποδοθούν στη γεωγραφική αυτή καταγωγή και του οποίου η παραγωγή ή/και η μεταποίηση ή/και η επεξεργασία πραγματοποιούνται στην οριοθετημένη γεωγραφική περιοχή.»

4 Το άρθρο 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 2081/92 ορίζει ότι «[γ]ια να δικαιούται προστατευόμενης ονομασίας προέλευσης (ΠΟΠ) ή προστατευόμενης γεωγραφικής ένδειξης (ΠΓΕ) ένα γεωργικό προϊόν ή ένα τρόφιμο πρέπει να ανταποκρίνεται σε προδιαγραφές». Το άρθρο 4, παράγραφος 2, του ιδίου κανονισμού απαριθμεί τα στοιχεία που πρέπει υποχρεωτικά να περιλαμβάνουν αυτές οι προδιαγραφές, μεταξύ των οποίων αναγράφεται, υπό γ', η γεωγραφική οριοθέτηση.

5 Σύμφωνα με τη δωδέκατη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 2081/92, «για να δικαιούνται προστασίας σε κάθε κράτος μέλος, οι γεωγραφικές ενδείξεις και οι ονομασίες προέλευσης πρέπει να καταχωρούνται στο κοινοτικό επίπεδο». Κατά τη δέκατη τρίτη αιτιολογική σκέψη, «η διαδικασία καταχώρισης πρέπει να επιτρέπει σε κάθε πρόσωπο που είναι ατομικά και άμεσα ενδιαφερόμενο να μπορεί να ασκεί τα δικαιώματά του, κοινοποιώντας την ένστασή του διά του κράτους μέλους στην Επιτροπή».

6 Τα άρθρα 5 έως 7 του κανονισμού 2081/92 προβλέπουν τη λεγόμενη «συνήθη» διαδικασία καταχωρίσεως των ονομασιών προελεύσεως και των γεωγραφικών ενδείξεων. Οι αιτήσεις καταχωρίσεως των ομάδων παραγωγών ή/και μεταποιητών ή, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, των φυσικών ή νομικών προσώπων (άρθρο 5, παράγραφοι 1 και 2), πρέπει να περιλαμβάνουν ιδίως τις προδιαγραφές που αναφέρονται στο άρθρο 4 του ιδίου κανονισμού (άρθρο 5, παράγραφος 3) και απευθύνονται στο κράτος μέλος στο οποίο βρίσκεται η γεωγραφική περιοχή (άρθρο 5, παράγραφος 4). Το κράτος μέλος ελέγχει εάν η αίτηση είναι δικαιολογημένη και τη διαβιβάζει στην Επιτροπή μαζί με τις προδιαγραφές και τα λοιπά έγγραφα βάσει των οποίων έλαβε τη σχετική απόφαση, εάν κρίνει ότι πληρούνται οι προϋποθέσεις του εν λόγω κανονισμού (άρθρο 5, παράγραφος 5).

7 Το άρθρο 6 του κανονισμού 2081/92 θεσπίζει τη διαδικασία κατά την οποία η Επιτροπή εξετάζει την αίτηση καταχωρίσεως μιας ονομασίας. Εντός προθεσμίας έξι μηνών, η Επιτροπή ελέγχει, με εξέταση κατά τους τύπους, εάν η αίτηση καταχωρίσεως περιλαμβάνει όλα τα στοιχεία που προβλέπονται στο άρθρο 4 του κανονισμού αυτού (άρθρο 6, παράγραφος 1). Αν η Επιτροπή καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η ονομασία πληροί τις προϋποθέσεις προστασίας, προβαίνει σε δημοσίευση στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* (άρθρο 6, παράγραφος 2). Εάν δεν κοινοποιηθεί στην Επιτροπή καμία ένσταση κράτους μέλους ή φυσικού ή νομικού προσώπου έχοντος έννομο συμφέρον σύμφωνα με το άρθρο 7, η ονομασία καταχωρίζεται σε μητρώο που τηρεί η Επιτροπή με τίτλο «Μητρώο προστατευόμενων ονομασιών προέλευσης και προστατευόμενων γεωγραφικών ενδείξεων» (άρθρο 6, παράγραφος 3). Οι καταχωριζόμενες στο μητρώο ονομασίες δημοσιεύονται στη συνέχεια στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* (άρθρο 6, παράγραφος 4). Αντίθετα, εάν, με βάση την εξέταση που προβλέπεται στην παράγραφο 1, η Επιτροπή συμπεράνει ότι η ονομασία δεν πληροί τους όρους προστασίας, αποφασίζει, με τη διαδικασία του άρθρου 15 του εν λόγω κανονισμού, να μην πραγματοποιήσει τη δημοσίευση που προβλέπεται στην παράγραφο 2 του άρθρου 6 (άρθρο 6, παράγραφος 5).

8 Το άρθρο 7 του κανονισμού 2081/92 ρυθμίζει τη διαδικασία προβολής ενστάσεων κατά της καταχωρίσεως. Προβλέπει τα εξής:

«1. Εντός προθεσμίας έξι μηνών από την ημερομηνία της δημοσίευσης στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,* που προβλέπεται στο άρθρο 6, παράγραφος 2, κάθε κράτος μέλος μπορεί να προβάλει ένσταση κατά της [καταχωρίσεως].

2. Οι αρμόδιες αρχές των κρατών μελών μεριμνούν ώστε κάθε πρόσωπο που μπορεί να αποδείξει έννομο οικονομικό συμφέρον να έχει τη δυνατότητα να λάβει γνώση της αίτησης. Επιπλέον, σύμφωνα με την κατάσταση που επικρατεί σ' αυτά, τα κράτη μέλη μπορούν να προβλέπουν την πρόσβαση και άλλων ενδιαφερομένων που έχουν έννομο συμφέρον.

3. Κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο, εφόσον έχει έννομο συμφέρον, μπορεί να προβάλει ένσταση για την καταχώριση αποστέλλοντας δήλωση δεόντως αιτιολογημένη στην αρμόδια αρχή του κράτους μέλους στο οποίο κατοικεί ή είναι εγκατεστημένο. Η αρμόδια αρχή λαμβάνει τα αναγκαία μέτρα για να ληφθούν υπόψη οι εν λόγω παρατηρήσεις ή η προβληθείσα ένσταση εντός των τασσομένων προθεσμιών.

4. Για να είναι παραδεκτή, η ένσταση πρέπει:

— είτε να αποδεικνύει ότι δεν πληρούνται οι όροι που αναφέρονται στο άρθρο 2,

— είτε να αποδεικνύει ότι η καταχώριση του προτεινόμενου ονόματος θα ζημίωνε την ύπαρξη πλήρως ή μερικώς ομώνυμης ονομασίας ή σήματος ή την ύπαρξη προϊόντων που κυκλοφορούσαν νομίμως τουλάχιστον πέντε έτη πριν από τη δημοσίευση που μνημονεύεται στο άρθρο 6, παράγραφος 2,

— είτε να προσδιορίζει τα στοιχεία από τα οποία προκύπτει ο κοινός χαρακτήρας του ονόματος του οποίου ζητείται η καταχώριση.

5. Όταν μια ένσταση είναι παραδεκτή κατά την έννοια της παραγράφου 4, η Επιτροπή καλεί τα ενδιαφερόμενα κράτη μέλη να επιδιώξουν την επίτευξη συμφωνίας μεταξύ τους, σύμφωνα με τις εσωτερικές τους διαδικασίες, εντός προθεσμίας τριών μηνών: Αν

α) επιτευχθεί η συμφωνία αυτή, τα εν λόγω κράτη μέλη κοινοποιούν στην Επιτροπή όλα τα στοιχεία που επέτρεψαν την επίτευξη της εν λόγω συμφωνίας καθώς και

τη γνώμη του αιτούντος και του ενισταμένου. Εάν δεν τροποποιήθηκαν τα στοιχεία που υποβλήθηκαν δυνάμει του άρθρου 5, η Επιτροπή ενεργεί σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 4. Στην αντίθετη περίπτωση, η Επιτροπή κινεί εκ νέου τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 7·

β) δεν επιτευχθεί συμφωνία, η Επιτροπή λαμβάνει απόφαση με τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 15, λαμβάνοντας υπόψη τις θεμιτές και παραδοσιακές χρήσεις και τους πράγματι υφιστάμενους κινδύνους σύγχυσης. Εάν αποφασιστεί να γίνει η καταχώριση, η Επιτροπή προβαίνει στη δημοσίευση σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 4.»

Τα πραγματικά περιστατικά και η διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου

9 Τα πραγματικά περιστατικά παρατίθενται στην αναιρεσιβαλλομένη διάταξη ως εξής:

«7 Η προσφεύγουσα είναι εταιρία που βρίσκεται στα νοτιοανατολικά της Γαλλίας και της οποίας η δραστηριότητα συνίσταται στην παραγωγή και επώαση αυγών παπιών mulard, καθώς και την εκτροφή και καταναγκαστική διατροφή των παπιών αυτών.

8 Στις 5 Μαΐου 1999, η Γαλλική Κυβέρνηση κοινοποίησε στην Επιτροπή, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 5, παράγραφος 5, του κανονισμού 2081/92, αίτηση καταχωρίσεως ως προστατευομένης γεωγραφικής ενδείξεως της ονομασίας "canard à foie gras du Sud-Ouest", προερχόμενη από την Association pour la défense du palmipède à foie gras du Sud-Ouest (ένωση για την προστασία των νηκτικών πτηνών που εκτρέφονται για την παραγωγή foie gras στα νοτιοανατολικά).

9 Στις 28 Σεπτεμβρίου 1999, η αίτηση αυτή δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*, σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 2, του κανονισμού 2081/92 (ΕΕ C 274, σ. 5).

10 Με έγγραφο της 6ης Οκτωβρίου 1999, η προσφεύγουσα απηύθυνε στον Γάλλο Υπουργό Γεωργίας και Αλιείας ένσταση κατά της καταχωρίσεως, βάσει του άρθρου 7, παράγραφος 3, του κανονισμού 2081/92. Ισχυριζόταν, μεταξύ άλλων, ότι η διαδικασία καταχωρίσεως της ονομασίας "canard à foie gras du Sud-Ouest" ως προστατευομένης γεωγραφικής ενδείξεως δεν έλαβε αρκετή δημοσιότητα σε εθνικό επίπεδο και ότι οι προδιαγραφές που συνοδεύουν την αίτηση καταχωρίσεως της Association pour la défense du palmipède à foie gras du Sud-Ouest περιέχουν στοιχεία "τα οποία ουδεμία σχέση έχουν με την προστασία της γεωγραφικής καταγωγής". Ειδικότερα, η προσφεύγουσα αμφισβητεί τη λυσιτέλεια των απαιτήσεων σχετικά με την "ανώτατη παραγωγική ικανότητα των εγκαταστάσεων εκτροφής και καταναγκαστικής διατροφής των canards à foie gras" και ισχυρίζεται ότι οι απαιτήσεις αυτές θα έχουν πολύ σοβαρές συνέπειες για την υγιεινή και την ασφάλεια της παραγωγής, λόγω της μονοπωλιακής θέσεως στην οποία θα περιέλθουν οι μικρές βιοτεχνικές μονάδες.

11 Στις 6 Οκτωβρίου 1999, η προσφεύγουσα απέστειλε επίσης την ένσταση αυτή στην Επιτροπή, η οποία της επισήμανε, με έγγραφο της 20ής Οκτωβρίου 1999, ότι, σύμφωνα με το άρθρο 7, παράγραφος 3, του κανονισμού 2081/92, η ένσταση έπρεπε να υποβληθεί στις αρμόδιες γαλλικές αρχές. Με έγγραφο της 2ας Νοεμβρίου 1999, η προσφεύγουσα απάντησε στην Επιτροπή ότι είχε διαβιβάσει την ένσταση αυτή συγχρόνως στις υπηρεσίες της και στις εν λόγω αρχές.

12 Με έγγραφο της 8ης Μαρτίου 2000, ο Γάλλος Υπουργός Γεωργίας και Αλιείας τόνισε στην προσφεύγουσα ότι η ένστασή της δεν πληρούσε τις προϋποθέσεις παραδεκτού που προβλέπει ο κανονισμός 2081/92 και ότι, ως εκ τούτου, δεν θα διαβιβαζόταν στην Επιτροπή. Ο Υπουργός τόνισε, μεταξύ άλλων, ότι δεν μπορεί

να γίνει δεκτό το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι ο περιορισμός του μεγέθους των πτηνοτροφείων και των χώρων καταναγκαστικής διατροφής θα είχε πολύ σοβαρές συνέπειες για την υγιεινή και την ασφάλεια της παραγωγής, "[δεδομένου ότι] οι κανόνες υγιεινής και ασφάλειας εφαρμόζονται σε όλους, ανεξαρτήτως μεγέθους των μονάδων". Με δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στις 8 Απριλίου 2000, η προσφεύγουσα άσκησε κατά της αποφάσεως αυτής προσφυγή ακυρώσεως ενώπιον του γαλλικού Conseil d'État.

13 Στις 28 Μαρτίου 2000, ο μόνιμος αντιπρόσωπος της Γαλλίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση κοινοποίησε στην Επιτροπή σημείωμα, στο οποίο εξέθετε τους λόγους που οδήγησαν τις αρμόδιες γαλλικές αρχές στην απόφαση να μην της διαβιβάσουν την ένσταση της προσφεύγουσας.

14 Η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό [...] 1338/2000 [...]. Σύμφωνα με την τρίτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού αυτού, "μετά από τη δημοσίευση στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* της ονομασίας που αναφέρεται στο παράρτημα του παρόντος κανονισμού, δεν διαβιβάστηκαν στην Επιτροπή δηλώσεις αντιρρήσεων κατά την έννοια του άρθρου 7 [του κανονισμού 2081/92]". Η Επιτροπή έκρινε, συνεπώς, ότι η ονομασία «canard à foie gras du Sud-Ouest» πληρούσε τις προϋποθέσεις εγγραφής στο "Μητρώο προστατευομένων ονομασιών προέλευσης και προστατευομένων γεωγραφικών ενδείξεων" και, επομένως, έπρεπε να προστατεύεται σε κοινοτικό επίπεδο ως προστατευόμενη γεωγραφική ένδειξη.»

10 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 22 Αυγούστου 2000, η αναιρεσείουσα (και προσφεύγουσα πρωτοδίκως, στο εξής: αναιρεσείουσα) άσκησε, βάσει του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, προσφυγή με αντικείμενο την ακύρωση του κανονισμού 1338/2000.

11 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 12 Οκτωβρίου 2000, η Επιτροπή υπέβαλε ένσταση απαραδέκτου της προσφυγής, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου. Η αναιρεσείουσα υπέβαλε τις παρατηρήσεις της επί της ενστάσεως στις 21 Νοεμβρίου 2000.

Η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη

12 Με την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη, το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή ως απαράδεκτη.

13 Αφού υπενθύμισε την πάγια νομολογία σχετικά με το παραδεκτό μιας προσφυγής ακυρώσεως ενός κανονισμού που ασκείται από ιδιώτη, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, στη σκέψη 32 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι ο κανονισμός 1338/2000 όχι μόνο δεν απευθύνεται σε καθορισμένους επιχειρηματίες, όπως η αναιρεσείουσα, αλλά πολλώ μάλλον αναγνωρίζει σε όλες τις επιχειρήσεις των οποίων τα προϊόντα πληρούν τις προβλεπόμενες γεωγραφικές και ποιοτικές απαιτήσεις το δικαίωμα εμπορίας των προϊόντων αυτών υπό την ονομασία «canard à foie gras du Sud-Ouest» και αρνείται το δικαίωμα αυτό στις επιχειρήσεις τα προϊόντα των οποίων δεν πληρούν αυτές τις προϋποθέσεις, που είναι οι ίδιες για όλους τους παραγωγούς. Το Πρωτοδικείο συνήγαγε, στη σκέψη 33 αυτής της διατάξεως, ότι ο εν λόγω κανονισμός έχει τη μορφή μέτρου γενικής ισχύος που εφαρμόζεται επί αντικειμενικώς προσδιοριζομένων καταστάσεων και παράγει έννομα αποτελέσματα έναντι κατηγοριών προσώπων, λαμβανομένων γενικώς και αφηρημένως, δηλαδή έναντι όλων των επιχειρήσεων που παράγουν προϊόν που εμφανίζει αντικειμενικώς προσδιορισμένα χαρακτηριστικά.

14 Εν συνεχεία, το Πρωτοδικείο εξέτασε τους ισχυρισμούς της αναιρεσείουσας προκειμένου να αποδείξει ότι, παρά το γενικό του περιεχόμενο και τον κανονιστικό του χαρακτήρα, ο κανονισμός 1338/2000 την αφορά ατομικά κατά το μέτρο που τη θίγει λόγω ορισμένων ιδιοτήτων που προσιδιάζουν σ' αυτή ή λόγω μιας πραγματικής καταστάσεως που τη χαρακτηρίζει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο και, ως εκ τούτου, την εξατομικεύει κατά τρόπο ανάλογο με εκείνον του αποδέκτη μιας αποφάσεως.

15 Η αναιρεσείουσα ισχυρίστηκε ότι, δεδομένου ότι οι δραστηριότητές της εντάσσονται σε κάθετη αλυσίδα παραγωγής ευρισκόμενη εξ ολοκλήρου στην οικεία γεωγραφική περιφέρεια, δεν μπορούσε να πληροί τις προϋποθέσεις που αριθμούνται στις προδιαγραφές που συνοδεύουν την αίτηση καταχωρίσεως όσον αφορά τον αριθμό των παπιών που μπορούν να εκτρέφονται και να διατρέφονται καταναγκαστικά κατ'

έτος ανά εκμετάλλευση ή ανά κάτοχο εκμεταλλεύσεως, και ότι δεν μπορούσε, ως εκ τούτου, να χρησιμοποιεί πλέον την εν λόγω ονομασία, υπό την οποία εμπορεύεται τα προϊόντα της από 20 και πλέον έτη. Απαντώντας σ' αυτόν τον ισχυρισμό το Πρωτοδικείο τόνισε, στη σκέψη 36 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι κάθε άλλος παραγωγός που βρίσκεται, πραγματικά ή δυνητικά, σε κατάσταση ταυτόσημη με εκείνη που επικαλείται η αναιρεσείουσα θίγεται από τον κανονισμό 1338/2000 όπως ακριβώς και αυτή.

16 Το Πρωτοδικείο πρόσθεσε, στην ίδια σκέψη της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι ο ισχυρισμός της αναιρεσείουσας ότι οι εν λόγω απαιτήσεις που απορρέουν από τις προδιαγραφές θεσπίστηκαν με τον μοναδικό σκοπό να την εξοβελίσουν από την αγορά του canard à foie gras du Sud-Ouest δεν στηρίζεται σε κανένα συγκεκριμένο αποδεικτικό στοιχείο. Επιπλέον, στη σκέψη 37 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, αρνήθηκε τη λυσιτέλεια του γεγονότος ότι ο κανονισμός 1338/2000 έχει σοβαρές οικονομικές επιπτώσεις επί της δραστηριότητας της αναιρεσείουσας, με τον συλλογισμό ότι το γεγονός ότι η κανονιστική πράξη μπορεί να έχει διαφορετικά συγκεκριμένα αποτελέσματα για τα διάφορα υποκείμενα δικαίου στα οποία έχει εφαρμογή δεν μπορεί να τα εξατομικεύσει σε σχέση με όλους τους άλλους ενδιαφερόμενους επιχειρηματίες, εφόσον — όπως στην υπό κρίση περίπτωση — η πράξη αυτή εφαρμόζεται δυνάμει μιας αντικειμενικώς προσδιοριζομένης καταστάσεως.

17 Σχετικά με τον ισχυρισμό ότι από την απόφαση του Δικαστηρίου της 18ης Μαΐου 1994, C-309/89, Codorniu κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1994, σ. I-1853), προκύπτει ότι μια διάταξη κανονιστικής φύσεως μπορεί να αφορά ατομικά έναν επιχειρηματία εφόσον θίγει ειδικά δικαιώματά του, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, στη σκέψη 40 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι η αναιρεσείουσα δεν απέδειξε, ούτε άλλωστε ισχυρίστηκε, ότι η χρήση της γεωγραφικής ενδείξεως που επικαλέστηκε προκύπτει από ειδικό δικαίωμα ανάλογο με εκείνο που απαντά στην προπαρατεθείσα απόφαση Codorniu κατά Συμβουλίου, το οποίο απέκτησε σε εθνικό ή κοινοτικό επίπεδο πριν από την έκδοση του κανονισμού 1338/2000 και το οποίο θίγεται υπό την έννοια της ανωτέρω νομολογίας.

18 Η αναιρεσείουσα ισχυρίστηκε επίσης ότι έπρεπε να θεωρηθεί ότι ο κανονισμός 1338/2000 την αφορά ατομικά λόγω του γεγονότος ότι θίγει τις διαδικαστικές εγγυήσεις που έπρεπε να της εξασφαλίζονται βάσει του άρθρου 7, παράγραφος 3,

του κανονισμού 2081/92, με αποτέλεσμα να της στερεί του δικαιώματος ασκήσεως αποτελεσματικής προσφυγής ενώπιον του κοινοτικού δικαστή. Το Πρωτοδικείο υπενθύμισε, στη σκέψη 42 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, κατ' αρχάς ότι η νομολογία κατά την οποία ούτε η διαδικασία επεξεργασίας των κανονιστικών πράξεων ούτε οι ίδιες οι κανονιστικές πράξεις, ως μέτρα γενικής ισχύος, απαιτούν, δυνάμει των γενικών αρχών του κοινοτικού δικαίου, μεταξύ των οποίων καταλέγεται το δικαίωμα ακροάσεως, τη συμμετοχή των θιγομένων προσώπων, τα συμφέροντα των οποίων θεωρείται ότι εκπροσωπούνται από τα πολιτικά όργανα που καλούνται να εκδώσουν τις πράξεις αυτές, και, κατά συνέπεια, σύμφωνα με αυτή τη νομολογία, ελλείψει ρητώς εγγυωμένων διαδικαστικών δικαιωμάτων, θα ήταν αντίθετο προς το γράμμα και το πνεύμα του άρθρου 230 ΕΚ να παρέχεται η δυνατότητα σε κάθε ιδιώτη, ως εκ του ότι μετέσχε στο προπαρασκευαστικό στάδιο μιας πράξεως νομοθετικής φύσεως, να ασκεί ακολούθως προσφυγή κατά της εν λόγω πράξεως (διατάξεις του Πρωτοδικείου της 15ης Σεπτεμβρίου 1998, T-109/97, Molkerei Großbraunshain και Bene Nahrungsmittel κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-3533, σκέψεις 60 και 68, και της 9ης Νοεμβρίου 1999, T-114/99, CSR Pampryl κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-3331, σκέψη 50). Το Πρωτοδικείο κατέληξε, στη σκέψη 43 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι το παραδεκτό της υπό κρίση προσφυγής έπρεπε να εκτιμηθεί υπό το πρίσμα και μόνον των διαδικαστικών εγγυήσεων τις οποίες ειδικώς ο κανονισμός 2081/92 αναγνωρίζει υπέρ των ιδιωτών.

19 Συναφώς, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, στις σκέψεις 44 έως 47 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι ο κανονισμός 2081/92 δεν αναγνωρίζει ειδικές διαδικαστικές εγγυήσεις υπέρ των ιδιωτών σε κοινοτικό επίπεδο αλλά ότι, στο πλαίσιο της διαδικασίας υποβολής ενστάσεως κατά της καταχωρίσεως που ρυθμίζεται στο άρθρο 7 αυτού του κανονισμού, οι διαδικαστικές εγγυήσεις που αναγνωρίζονται υπέρ των ιδιωτών προκύπτουν από μόνη την ευθύνη των κρατών μελών και δεν συνεπάγονται την άσκηση ουδεμίας εξουσίας εκτιμήσεως εκ μέρους της Επιτροπής. Το Πρωτοδικείο τόνισε ιδίως στη σκέψη 45 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως ότι το άρθρο 7, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού αναγνωρίζει μόνο στα κράτη μέλη το δικαίωμα να προβάλλουν ενώπιον της Επιτροπής ένσταση κατά της καταχωρίσεως και ότι το άρθρο 7, παράγραφος 3, του ιδίου κανονισμού δεν επιβάλλει στο οικείο κράτος μέλος να διαβιβάσει στην Επιτροπή την ένσταση που υποβλήθηκε από φυσικό ή νομικό πρόσωπο που έχει έννομο συμφέρον, αλλά μόνο να λάβει τα αναγκαία μέτρα προκειμένου η ένσταση «να ληφθεί υπόψη» εντός της ταχθείσας προθεσμίας.

20 Τέλος, το Πρωτοδικείο έκρινε, στη σκέψη 48 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως ότι, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η γαλλική αρμόδια αρχή προσέβαλε ορισμένα διαδικα-

στικά δικαιώματα της αναιρεσείουσας, καθόσον αρνήθηκε να διαβιβάσει στην Επιτροπή την ένσταση που της είχε απευθύνει, αυτό δεν σημαίνει ότι η υπό κρίση προσφυγή είναι, γι' αυτόν και μόνον τον λόγο, παραδεκτή. Προς στήριξη αυτού του συμπεράσματος, το Πρωτοδικείο στηρίχθηκε στην ακόλουθη συλλογιστική:

«49 [...], στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως ασκουμένης δυνάμει του άρθρου 230 ΕΚ, το Δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να αποφαίνεται ως προς τη νομιμότητα πράξεως εθνικής αρχής, έστω και αν η εν λόγω πράξη εντάσσεται στο πλαίσιο διαδικασίας εκδόσεως κοινοτικής κανονιστικής ρυθμίσεως, δεδομένου ότι, όπως προκύπτει σαφώς από την κατανομή των αρμοδιοτήτων στον συγκεκριμένο τομέα μεταξύ των εθνικών αρχών και των κοινοτικών οργάνων, πράξη εκδιδόμενη από τις εθνικές αρχές δεσμεύει την εκδίδουσα την κανονιστική ρύθμιση κοινοτική αρχή και, συνακόλουθα, καθορίζει τους όρους της εκδοθησομένης κοινοτικής κανονιστικής ρυθμίσεως (προπαρατεθείσα διάταξη CSR Pampryl κατά Επιτροπής, σκέψη 57).

50 Αυτό συμβαίνει οσάκις η αρμόδια εθνική αρχή αποφασίζει να μη διαβιβάσει στην Επιτροπή την ένσταση που της έχει απευθύνει ιδιώτης δυνάμει του άρθρου 7, παράγραφος 3, του κανονισμού 2081/92 (προπαρατεθείσα διάταξη CSR Pampryl κατά Επιτροπής, σκέψη 58). Από το σύνολο των προεκτεθέντων (βλ. σκέψη 45 ανωτέρω) προκύπτει, πράγματι, ότι η Επιτροπή δεσμεύεται από την απόφαση αυτή και ότι δεν μπορεί να λάβει υπόψη ένσταση που της έχει απευθύνει πρόσωπο άλλο πλην κράτους μέλους.

51 Με την επιφύλαξη ενδεχομένης προσφυγής στο Δικαστήριο δυνάμει του άρθρου 226 ΕΚ, εναπόκειται στα εθνικά και μόνο δικαστήρια να αποφαίνονται, ενδεχομένως ύστερα από προδικαστική παραπομπή στο Δικαστήριο, επί της νομιμότητας της αμφισβητούμενης εθνικής πράξεως καθώς και επί της ενδεχόμενης ευθύνης του οικείου κράτους μέλους σε περίπτωση που υποστηρίζεται ότι η πράξη αυτή προξένησε ζημία (προπαρατεθείσα διάταξη CSR Pampryl κατά Επιτροπής, σκέψη 59).

52 Συναφώς, επιβάλλεται να τονιστεί ότι η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή ενώπιον του γαλλικού Conseil d'État κατά της αποφάσεως της αρμόδιας γαλλικής αρχής περί μη διαβιβάσεως της ενστάσεώς της στην Επιτροπή.»

Η αίτηση αναιρέσεως

21 Προς στήριξη της αιτήσεώς της αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προβάλλει τέσσερις λόγους.

22 Πρώτον, ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομική πλάνη καθόσον παρέλειψε να εξετάσει αν ο κανονισμός 1338/2000 την θίγει κατά τρόπο ιδιαίτερο λόγω της πραγματικής της καταστάσεως, και ιδίως λόγω της διαρθρώσεως της αλυσίδας παραγωγής της, σε σχέση με όλους τους άλλους παραγωγούς της οικείας περιφέρειας. Ισχυρίζεται, συναφώς, ότι το Πρωτοδικείο δεν μπόρεσε να αναπτύξει, στη σκέψη 36 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, αφηρημένη συλλογιστική σε σχέση με «κάθε άλλο παραγωγό που βρίσκεται, πραγματικά ή δυνητικά, σε κατάσταση ταυτόσημη». Λαμβανομένου υπόψη του ιδίου του αντικειμένου του κανονισμού 1338/2000, που συνίσταται στην προστασία της ονομασίας «Sud-Ouest» κατά την περιγραφή των προϊόντων με βάση την πάπια, το Πρωτοδικείο έπρεπε να αναλύσει συγκεκριμένα την κατάσταση της αναιρεσείουσας, όπως αυτή είχε κατά τον χρόνο εκδόσεως του εν λόγω κανονισμού, σε σχέση προς εκείνη των άλλων επιχειρήσεων της ιδίας περιφέρειας.

23 Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, επομένως, ότι, κατά τον χρόνο αυτό, ήταν η μόνη επιχείρηση στην οικεία περιοχή με διάρθρωση κάθετης παραγωγής και ότι, λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι οι προδιαγραφές που επισυνάπτονται στην αίτηση καταχωρίσεως επεφύλασσαν το ευεργέτημα της προ-

στατευομένης γεωγραφικής ενδείξεως «canard à foie gras du Sud-Ouest» μόνον στις βιοτεχνίες τις αποτελούμενες από μικρές μονάδες παραγωγής, μικρότερες των 1 000 θέσεων καταναγκαστικής διατροφής κατ' έτος και ανά ιδιοκτήτη εκμεταλλεύσεως, ο κανονισμός 1338/2000 της επέβαλε να υιοθετήσει μια διάρθρωση παραγωγής ανάλογη με εκείνη των άλλων επιχειρήσεων αυτής της περιφέρειας και απαγόρευε, στην ουσία, σε κάθε άλλη επιχείρηση να αναπτύξει στο μέλλον διάρθρωση παραγωγής ανάλογη με τη δική της.

24 Δεύτερον, η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι προέβη, στις σκέψεις 38 έως 40 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, σε αλλοίωση των ισχυρισμών που άντλησε από την προπαρατεθείσα απόφαση Codorniu κατά Συμβουλίου. Ισχυρίζεται ότι, κατ' εφαρμογήν των αρχών που προκύπτουν από τις σκέψεις 18 έως 20 αυτής της αποφάσεως, η ασκούμενη από ιδιώτη προσφυγή περί ακυρώσεως ενός κανονισμού είναι παραδεκτή, αφενός, όταν η εφαρμογή του εν λόγω κανονισμού θίγει ειδικά δικαιώματα που μπόρεσε να αποκτήσει και, αφετέρου, όταν η πραγματική του κατάσταση τον χαρακτηρίζει σε σχέση με κάθε άλλο επιχειρηματία.

25 Σύμφωνα με την αναιρεσείουσα, το Πρωτοδικείο αγνόησε ότι αυτή ευρισκόταν σε όλως ιδιαίτερη κατάσταση, καθόσον απέρριψε τα επιχειρήματά της που αντλούνταν από την προπαρατεθείσα απόφαση Codorniu κατά Συμβουλίου, βάσει της διαπιστώσεως ότι οι ενδείξεις προελεύσεως που χρησιμοποιούσε επί των προϊόντων της από 20ετίας δεν αποτελούσαν αντικείμενο προστασίας βάσει δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας.

26 Τρίτον, η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη βαρύνεται με έλλειψη αιτιολογίας όσον αφορά τον ισχυρισμό που άντλησε από την παράβαση του δικαιώματος ασκήσεως αποτελεσματικής προσφυγής. Συναφώς, αιτιάται το Πρωτοδικείο ότι δεν απάντησε στο επιχείρημα ότι η ερμηνεία του άρθρου 7 του κανονισμού 2081/92 υπό την έννοια ότι μην προβλέποντας ρητώς ότι ο έχων έννομο συμφέρον μπορεί να υποβάλει ένσταση απ' ευθείας στην Επιτροπή σε περίπτωση παραλείψεως ενός κράτους μέλους αποκλείει μια τέτοια δυνατότητα παραβιάζει το δικαίωμα ασκήσεως αποτελεσματικής προσφυγής που αναγνωρίζεται στην κοινοτική έννομη τάξη ως γενική αρχή του δικαίου.

27 Τέταρτον, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο προέβη σε εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 7 του κανονισμού 2081/92 και αγνόησε το εν λόγω δικαίωμα ασκήσεως αποτελεσματικής προσφυγής.

28 Συναφώς, ισχυρίζεται, αφενός, ότι, ενόψει της γενικής οικονομίας του κανονισμού 2081/92, όπως βρίσκει έκφραση ιδίως στη δέκατη τρίτη αιτιολογική σκέψη του, το άρθρο 7 του κανονισμού έπρεπε να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι, σε περίπτωση που ένα κράτος μέλος αρνείται να διαβιβάσει στην Επιτροπή μια ένσταση που ασκείται από φυσικό ή νομικό πρόσωπο που έχει έννομο συμφέρον και που πληροί, επιπλέον, τις προϋποθέσεις παραδεκτού που προβλέπει η παράγραφος 4 του ιδίου άρθρου, αυτό το πρόσωπο μπορεί να ασκήσει απ' ευθείας ένσταση ενώπιον της Επιτροπής.

29 Η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται, αφετέρου, ότι, εν πάση περιπτώσει, η ερμηνεία του Πρωτοδικείου, κατά την οποία μια τέτοια απ' ευθείας ένσταση, σε περίπτωση παραλείψεως ενός κράτους μέλους, δεν επιτρέπεται, αντίκειται στη γενική αρχή του κοινοτικού δικαίου που διασφαλίζει στους ιδιώτες δικαίωμα ασκήσεως αποτελεσματικής προσφυγής ενώπιον των κοινοτικών δικαστηρίων.

30 Η αναιρεσείουσα προσθέτει, στο υπόμνημα απαντήσεως, ότι το Δικαστήριο δημιούργησε σημαντικά, και δη αξεπέραστα, εμπόδια στην εκ μέρους των εχόντων έννομο συμφέρον άσκηση του δικαιώματος αποτελεσματικής προσφυγής ενώπιον των κοινοτικού δικαστή κατά κανονισμών της Επιτροπής περί καταχωρίσεως μιας ονομασίας προελεύσεως ή μιας γεωγραφικής ενδείξεως, καθόσον έκρινε, στη διάταξη της 26ης Οκτωβρίου 2000, C-447/98 P, Molkerei Großbraunshain και Bene Nahrungsmittel κατά Επιτροπής (Συλλογή 2000, σ. I-9097, σκέψη 74), από το γράμμα και το πνεύμα του άρθρου 7 του κανονισμού 2081/92 προκύπτει ότι η δήλωση περί προβολής ενστάσεως κατά της καταχωρίσεως δεν μπορεί να προέρχεται από το κράτος μέλος που έχει ζητήσει την καταχώριση.

31 Η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται, συναφώς, ότι η δυνατότητα ελέγχου της νομιμότητας ενός τέτοιου κανονισμού μέσω προδικαστικού ερωτήματος ως προς το κύρος η υποβολή του οποίου εξαρτάται, εν πάση περιπτώσει, από τη διακριτική εκτίμηση των εθνικών δικαστηρίων, σαφώς δεν υφίσταται εν προκειμένω εφόσον, με απόφαση της 8ης Ιουνίου 2001, το γαλλικό Conseil d'État αρνήθηκε να εξετάσει τη νομιμότητα της αρνήσεως που αντιμετώπισαν οι γαλλικές αρχές σχετικά με τη λήψη υπόψη της ενστάσεως που η αναιρεσείουσα είχε ασκήσει κατά της καταχωρίσεως, υπό τις επίμαχες συνθήκες, της ονομασίας «canard à foie gras du Sud-Ouest».

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

32 Δυνάμει του άρθρου 119 του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν η αίτηση αναιρέσεως είναι προδήλως αβάσιμη, το Δικαστήριο μπορεί, κατά πάσα στάση της δίκης, να την απορρίψει με αιτιολογημένη διάταξη.

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως

33 Σχετικά με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το Πρωτοδικείο ορθώς εφάρμοσε τη νομολογία του Δικαστηρίου κατά την οποία ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο μπορεί να ισχυριστεί ότι μια διάταξη το αφορά ατομικά όταν, λόγω της φύσεως και του περιεχομένου της, έχει κανονιστικό χαρακτήρα, μόνον αν αυτή η διάταξη το θίγει λόγω ορισμένων ιδιοτήτων που προσιδιάζουν σε αυτό ή λόγω μιας πραγματικής καταστάσεως που το χαρακτηρίζει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο

(βλ., μεταξύ άλλων, προπαρατεθείσα απόφαση Codorniu κατά Συμβουλίου, σκέψεις 19 και 20, και διάταξη της 5ης Ιουλίου 2001, C-341/00 P, CNPA κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. I-5263, σκέψεις 25 και 26).

34 Φαίνεται ότι εν προκειμένω ο κανονισμός 1338/2000 αφορά την αναιρεσείουσα μόνον υπό την αντικειμενική της ιδιότητα του επιχειρηματία παραγωγού canard à foie gras στη γεωγραφική περιφέρεια, όπως οριοθετείται με τα οριζόμενα στις προδιαγραφές που συνοδεύουν την αίτηση καταχωρίσεως, που εμπορεύεται τα προϊόντα αυτής της παραγωγής. Πρόκειται για οικονομική δραστηριότητα η οποία μπορεί να ασκηθεί από οποιαδήποτε επιχείρηση κατ' οποιοδήποτε χρονικό σημείο.

35 Το γεγονός ότι η αναιρεσείουσα ευρισκόταν, κατά τον χρόνο εκδόσεως του κανονισμού 1338/2000 σε κατάσταση που την υποχρέωνε να προβεί σε προσαρμογές στη διάρθρωση της παραγωγής της προκειμένου να πληροί τις εν λόγω προϋποθέσεις δεν αρκεί προκειμένου να θεωρηθεί ότι ο κανονισμός την αφορά ατομικά κατά τρόπο ανάλογο με εκείνον του αποδέκτη μιας πράξεως.

36 Αφενός, ακόμα και αν υποτεθεί ότι κατά την έκδοση του κανονισμού 1338/2000 η Επιτροπή έπρεπε να λάβει υπόψη, βάσει ειδικής διατάξεως του κανονισμού 2081/92, τις συνέπειες της πράξεως που αφορά την κατάσταση ορισμένων ιδιωτών, μεταξύ των οποίων η αναιρεσείουσα, ένας τέτοιος περιορισμός ουδόλως θα είχε απαλλάξει την τελευταία από την υποχρέωσή της να αποδείξει ότι ο κανονισμός 1338/2000 τη θίγει λόγω του γεγονότος ότι την χαρακτηρίζει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο (βλ., υπό αυτή την έννοια, μεταξύ άλλων, απόφαση της 22ας Νοεμβρίου 2001, C-451/98, Antillean Rice Mills κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2001, σ. I-8949, σκέψεις 59 έως 62).

37 Αφετέρου, όπως τόνισε η ίδια η αναιρεσείουσα, η υιοθέτηση μιας διαρθρώσεως παραγωγής που συνάδει με τα ανώτατα όρια παραγωγής παπιών που προβλέπονται

στις προδιαγραφές που συνοδεύουν την αίτηση καταχωρίσεως επιβάλλεται επίσης σε κάθε άλλον επιχειρηματία που επιθυμεί να εμπορεύεται προϊόντα προερχόμενα από πάπιες χρησιμοποιώντας την προστατευόμενη γεωγραφική ένδειξη «canard à foie gras du Sud-Ouest».

38 Υπό αυτές τις συνθήκες, το Πρωτοδικείο ορθώς διαπίστωσε, στη σκέψη 36 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι ο κανονισμός 1338/2000 θίγει την αναιρεσείουσα όπως ακριβώς και κάθε άλλο παραγωγό που βρίσκεται, πραγματικά ή δυνητικά, σε κατάσταση ταυτόσημη με εκείνη. Επομένως, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως είναι προδήλως αβάσιμος.

Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως

39 Σχετικά με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, αρκεί η διαπίστωση ότι από τις σκέψεις 14 έως 16 της παρούσας διατάξεως προκύπτει ότι το Πρωτοδικείο απέρριψε, στις σκέψεις 36 και 37 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, τα επιχειρήματα που η αναιρεσείουσα άντλησε από την ιδιαίτερη πραγματική κατάσταση στην οποία ευρισκόταν σε σχέση με τους άλλους παραγωγούς canard à foie gras της οικείας περιφέρειας.

40 Υπό αυτές τις συνθήκες, δεν μπορεί να προσαφθεί στο Πρωτοδικείο ότι αλλοίωσε τους λόγους ακυρώσεως που είχε προβάλει η αναιρεσείουσα πρωτοδίκως καθόσον περιορίστηκε, στις σκέψεις 38 έως 40 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως και στο πλαίσιο των επιχειρημάτων που αντλήθηκαν από την προπαρατεθείσα απόφαση Codorniu κατά Συμβουλίου, στην εξέταση του ζητήματος αν ο κανονισμός 1338/2000 αφορούσε ατομικά την αναιρεσείουσα για τον λόγο ότι έθιγε υπό την έννοια αυτής της αποφάσεως ειδικά δικαιώματά της, τα οποία η αναιρεσείουσα μπορούσε να επικαλεστεί.

41 Επομένως, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως είναι επίσης προδήλως αβάσιμος.

Επί του τρίτου και του τετάρτου λόγου αναιρέσεως

42 Προκειμένου να κριθεί το βάσιμο του τρίτου και του τέταρτου λόγου αναιρέσεως, οι οποίοι επιβάλλεται να εξεταστούν από κοινού, πρέπει να τονιστεί ότι από τις σκέψεις 42 έως 52 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως προκύπτει ότι, για την απόρριψη του λόγου ακυρώσεως που η αναιρεσείουσα άντλησε από την υποτιθέμενη προσβολή ορισμένων διαδικαστικών εγγυήσεων που έπρεπε να της είχαν αναγνωριστεί βάσει του άρθρου 7, παράγραφος 3, του κανονισμού 2081/92 με κίνδυνο να στερηθεί άλλως του δικαιώματος ασκήσεως αποτελεσματικής προσφυγής ενώπιον του κοινοτικού δικαστή, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε στη συνέχεια ότι ο εν λόγω κανονισμός δεν θεσπίζει ειδικές διαδικαστικές εγγυήσεις υπέρ των ιδιωτών σε κοινοτικό επίπεδο και ότι, με την επιφύλαξη ενδεχόμενης προσφυγής ενώπιον του Δικαστηρίου βάσει διαδικασίας παραβάσεως κατά το άρθρο 226 ΕΚ, εναπόκειται μόνον στα εθνικά δικαστήρια να αποφαίνονται, ενδεχομένως κατόπιν προδικαστικής παραπομπής στο Δικαστήριο βάσει του άρθρου 234 ΕΚ, επί της νομιμότητας της πράξεως με την οποία η αρμόδια εθνική αρχή αποφασίζει να μη διαβιβάσει στην Επιτροπή την ένσταση που της απευθύνει ιδιώτης βάσει του εν λόγω άρθρου 7, παράγραφος 3.

43 Συναφώς, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ήδη, στη σκέψη 72 της προπαρατεθείσας διατάξεως Molkerei Großbraunshain και Bene Nahrungsmittel κατά Επιτροπής, ότι, βάσει του άρθρου 7, παράγραφοι 1 και 3, του κανονισμού 2081/92, ένσταση κατά της σχεδιαζόμενης καταχωρίσεως μπορεί να προβάλει ενώπιον της Επιτροπής μόνον ένα κράτος μέλος, εφόσον προηγουμένως του έχει υποβληθεί σχετική ένσταση από φυσικό ή νομικό πρόσωπο που μπορεί να αποδείξει έννομο οικονομικό συμφέρον.

44 Όπως ορθώς έκρινε το Πρωτοδικείο στη σκέψη 45 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, αυτή η ερμηνεία δεν αναιρείται με παραπομπή στη δέκατη τρίτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 2081/92, κατά το μέτρο που αυτή η αιτιολογική σκέψη προβλέπει ρητώς ότι η κοινοποίηση της ενστάσεως ενός έχοντος έννομο συμφέρον προσώπου στην Επιτροπή πρέπει να γίνεται «διά του κράτους μέλους».

45 Στη σκέψη 74 της προπαρατεθείσας διατάξεως Molkerei Großbraunshain και Bene Nahrungsmittel κατά Επιτροπής, το Δικαστήριο διαπίστωσε επίσης ότι η περί προ-

βολής ενστάσεων διαδικασία του άρθρου 7 του κανονισμού 2081/92 δεν αποσκοπεί στη ρύθμιση των ενστάσεων που έχουν υποβάλει στην αρμόδια αρχή του κράτους μέλους που έχει ζητήσει την καταχώριση μιας ονομασίας τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα που κατοικούν ή είναι εγκατεστημένα σ' αυτό το κράτος μέλος (βλ. επίσης απόφαση της 6ης Δεκεμβρίου 2001, C-269/99, Kühne κ.λπ., Συλλογή 2001, σ. I-9517, σκέψη 55).

46 Αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει η αναιρεσείουσα, αυτή η ερμηνεία του άρθρου 7 του κανονισμού 2081/92 δεν αντίκειται στο δικαίωμα κάθε προσώπου για άσκηση αποτελεσματικής προσφυγής, όπως διασφαλίζεται από το κοινοτικό δίκαιο ως γενική αρχή που απορρέει από τις κοινές συνταγματικές παραδόσεις των κρατών μελών και που έχει παγιωθεί στα άρθρα 6 και 13 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την προάσπιση των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 15ης Μαΐου 1986, 222/84, Johnston, Συλλογή 1986, σ. 1651, σκέψεις 18 και 19, και της 15ης Οκτωβρίου 1987, 222/86, Heylens κ.λπ., Συλλογή 1987, σ. 4097, σκέψη 14).

47 Πράγματι, σύμφωνα με αυτή τη γενική αρχή του κοινοτικού δικαίου εναπόκειται στα εθνικά δικαστήρια να αποφαίνονται επί της νομιμότητας αιτήσεως καταχωρίσεως μιας ονομασίας που υποβάλλεται στην Επιτροπή από την αρμόδια αρχή ενός κράτους μέλους, υπό τις αυτές προϋποθέσεις ελέγχου που ισχύουν για κάθε οριστική πράξη η οποία, εκδιδόμενη από την ίδια εθνική αρχή, μπορεί να θίξει δικαιώματα τρίτων στηριζόμενα στο κοινοτικό δίκαιο και, συνεπώς, να θεωρούν παραδεκτή προσφυγή ασκούμενη προς τούτο, έστω και αν οι εσωτερικοί δικονομικοί κανόνες δεν προβλέπουν τέτοια προσφυγή σε παρόμοιες περιπτώσεις (προπαρατεθείσα απόφαση Kühne κ.λπ., σκέψεις 57 και 58).

48 Επιπλέον, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το γαλλικό Conseil d'État με την απόφασή του της 8ης Ιουνίου 2001 που η αναιρεσείουσα επισυνήψε στην απάντησή της, απέρριψε ρητώς ως αβάσιμο το αίτημα της προσφεύγουσας για την ακύρωση αποφάσεως με την οποία η Γαλλική Κυβέρνηση είχε διαβιβάσει την αίτηση καταχωρίσεως στην Επιτροπή, ιδίως για τον λόγο ότι οι γαλλικές αρμόδιες αρχές δεν υπέπεσαν σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως, καθόσον περιέλαβαν την ικανότητα των μονάδων παραγωγής προς καταναγκαστική διατροφή μεταξύ των κριτηρίων που επιτρέπουν τη διασφάλιση της ποιότητας των εν λόγω προϊόντων.

49 Δεδομένου ότι η αναιρεσείουσα είχε, ως εκ τούτου, στην προκειμένη περίπτωση, δικαίωμα ασκήσεως αποτελεσματικής προσφυγής ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων και το άσκησε, επιπλέον, κατά τρόπο αποτελεσματικό, δεν επιβάλλεται να εξεταστεί το ζήτημα αν το δικαίωμα ασκήσεως αποτελεσματικής προσφυγής, όπως διασφαλίζεται από το κοινοτικό δίκαιο, απαιτεί, όπως ισχυρίζεται η αναιρεσείουσα, να κριθεί παραδεκτή η προσφυγή ακυρώσεως που ασκείται από φυσικό ή νομικό πρόσωπο, η οποία δεν πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ.

50 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι ο τρίτος και ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως είναι επίσης προδήλως αβάσιμοι.

51 Υπό αυτές τις συνθήκες, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμη κατ' εφαρμογήν του άρθρου 119 του Κανονισμού Διαδικασίας.

Επί των δικαστικών εξόδων

52 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, που εφαρμόζεται στη διαδικασία της αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 118 του κανονισμού αυτού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ζήτησε την καταδίκη της αναιρεσείουσας και στα δικαστικά έξοδα και η τελευταία ηττήθηκε, αυτή πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει την Conqueste SCEA στα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 30 Ιανουαρίου 2002.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Η Πρόεδρος του δευτέρου τμήματος

N. Colneric